

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa M. G. (spadkobierca powoda B. G.)
przeciwko Spółce "G." sp. z o.o. z siedzibą w P.
o odprawę rentową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 września 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 29 sierpnia 2014 r., sygn. akt VI Pa 276/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz
zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1200 zł (tysiąc
dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 sierpnia 2014 r., VI Pa 276/14 Sąd Okręgowy w Poznaniu VI Wydział Pracy oddalił apelację Spółki „G.” Sp. z o.o. z siedzibą w P. (pозwana) wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w Pile, IV Wydział Pracy z 9 maja 2014 r., IV P 56/14 obciążając pozwaną kosztami postępowania apelacyjnego oraz zasądając na rzecz M. G. (powódka - spadkobierca powoda) kwotę 1.200 zł.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne przyjęte przez Sąd pierwszej instancji, przyjmując je za własne. Orzekł, że postępowanie zostało przeprowadzone starannie, ocena materiału dowodowego nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Sąd Okręgowy

podzielił także ocenę prawną dokonaną przez Sąd Rejonowy uznając, że wykładnia obowiązujących przepisów oraz postanowień aktów wewnętrznych została dokonana prawidłowo, podkreślając, że właściwe jest przyjęcie, iż odprawa emerytalno-rentowa nie jest wynagrodzeniem za pracę i nie może jako takie być traktowana na podstawie regulaminów wynagradzania, układów zbiorowych pracy, jak i ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o wynagrodzeniu osób kierujących niektórymi podmiotami (Dz.U. z 2000 r. Nr 26, poz. 306, dalej jako ustawa kominowa).

Do chwili odwołania powoda z funkcji Prezesa Zarządu łączył go ze spółką stosunek korporacyjny i stosunek pracy, zaś po odwołaniu tylko stosunek pracy. Powód zatem po odwołaniu z funkcji do momentu ustania stosunku pracy był pracownikiem spółki niebędącym członkiem zarządu. W ocenie Sądu drugiej instancji Sąd Rejonowy prawidłowo zastosował przepisy § 14 Regulaminu wynagradzania, w którym jest przewidziana odprawa dla pracowników, których stosunek pracy ustał w wyniku przejścia na rentę lub emeryturę. Uwzględnił także § 21 Regulaminu, z którego wynika, że regulamin wynagradzania nie dotyczy członków zarządu, którzy są wynagradzani na podstawie uchwały Zgromadzenia Wspólników. Niezasadne jest zatem twierdzenie pozwanej, że znajduje on zastosowanie w niniejszej sprawie, gdyż jak wynika z jego literalnego brzmienia dotyczy on członków Zarządu, natomiast powód w dniu ustania stosunku pracy nie był członkiem Zarządu.

Sąd Okręgowy podzielił także stanowisko Sądu pierwszej instancji, iż odprawa rentowa nie może być uznana za świadczenie dodatkowe w rozumieniu art. 5 ust. 2 ustawy kominowej, której powód podlegał w związku z pełnieniem funkcji dyrektora, i nie jest objęta zakazem i ograniczeniami wynikającymi z art. 5 ust. 1 tej ustawy.

Pozwana zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną w całości, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. 1) art. 3¹ § 1 k.p. i art. 77² § 4 k.p.; 2) art. 5 ust. 1 i 2 ustawy kominowej; 3) § 2 ust. 2 i § 3 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 2003 r. w sprawie szczegółowego wykazu świadczeń dodatkowych, które mogą być przyznane osobom kierującym niektórymi podmiotami prawnymi, oraz trybu ich przyznawania (Dz.U. z 2003 r. Nr 14, poz. 139); 4) § 21 Regulaminu wynagradzania

obowiązującego w Spółce „G.” Sp. z o.o. oraz naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. i art. 316 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwana podniosła istnienie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, tj.: 1) statusu prawnego pracownika zatrudnionego na stanowisku prezesa zarządu spółki z o.o., który po odwołaniu go z pełnionej funkcji korporacyjnej pozostaje nadal w stosunku pracy; 2) wpływu odwołania pracownika z pełnionej funkcji korporacyjnej na warunki jego zatrudnienia określone w umowie o pracę i innych przepisach prawa; 3) prawnej dopuszczalności ustalenia warunków zatrudnienia prezesa zarządu spółki z o.o. we wprowadzonym przez niego regulaminie wynagradzania nie potwierdzonym przez organ upoważniony do działania w imieniu spółki; 4) prawidłowości wykładni przepisów art. 5 ust. 1 i 2 ustawy kominowej polegającej na przyjęciu, iż prezes zarządu nabywa z mocy prawa uprawnienie do odprawy rentowej, jeżeli jej wysokość określają przepisy regulaminu wynagradzania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna pozwanej nie kwalifikowała się do przyjęcia celem merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zagadnienie prawne, uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania, musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu, 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą tak, aby udzielenie odpowiedzi na postawione pytanie ułatwiło sądowi odwoławczemu podjęcie decyzji jurysdykcyjnej co do istoty sprawy, 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście poważne wątpliwości, ze względu na użycie przez

ustawodawcę przymiotnika kwalifikującego „istotne” (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 stycznia 2013 r., III UK 64/12). Sformułowanie zagadnienia prawnego wymaga określenie w jego treści przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, i przedstawienie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”. Ponadto, skarżący ma obowiązek przedstawienia wyводу zbliżonego do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawieniu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepublikowane).

Wniosek pozwanej o przyjęcie skargi kasacyjnej z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego nie spełnia choćby w minimalnym stopniu wymogów wynikających z powołanych powyżej orzeczeń Sądu Najwyższego. Trzy zagadnienia prawne zostały sformułowane w oderwaniu od jakichkolwiek przepisów prawa. W uzasadnieniu potrzeby rozstrzygnięcia wymienionych we wniosku problemów prawnych pozwana nie przedstawiła jurydycznego wyводу co do potrzeby i podstaw rozstrzygnięcia zagadnień prawnych w sposób odmienny niż wynikający z zapatrywań wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

O kosztach rozstrzygnięto zgodnie z § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490, ze zm.).

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., należało postanowić jak w sentencji.